

· Η αλήθεια είναι πως και τα δικά μου τα μάτια βουρμάσασε. Γύρισα και κοίταξα τον μπαζέ και γύρεβα μ. τα μάτια τον τόπο του ξύλου και το τραπέζι του πρό πέντε χρόνια, σαν τέτοια ώρα, εΐτανε γεμάτο μαρούλια, καραφάνια και δασκάλους βλοτρούγυρα. Ήλειπε το τραπέζι, ήλειπαν τα μαρούλια και τα καραφάνια· το κυριώτερο, που ήλειπαν οι δασκάλοι. Δέν ξέρω πως μου φάνηκε, μά εκείνη τήν ώρα τους γύρεβε το μάτι μου, ήθελα να τους έχω κοντά μου. Ήθελα να δούνε κι άφτοι τον παράδεισο που μόρφωσε ένα ξύλο για τή γλώσσα, που δέν ήτανε γλώσσα ενός μπαζεβάνη, γλώσσα δηλαδή τού λαού. Θά μούλεγαν τότες οι δασκάλοι πως τού παράδειμά μου ήτανε άνόητο, πως ό μπαζεβάνης ήτανε άστοιχειώτος. Μά και άν ήτανε άρχαγες άστοιχειώτος—πράμα που δέ θά τούφτανε βέβαια εκείνος—δέ θά ήπερτε το άγιο ξύλο στην κόρη του, ή η κόρη του μάθαινε στο σχολείο κάτι άλλα πιδ χροσμα άπ' το αιδήγησον τήν όνον». Και θά ήτανε άρχαγες ήφτυχιμένη σήμερα ή κόρη του, ή γινώτανε δασκάλα σε γλώσσα που δέν ήτανε τού πατέρα της, κι άν τυραννιότανε να διδάσκη κι άφτη τώρα σε κάτι δυστυχιόμενα παιδιά, εκείνα που τής μαθαίνανε και που τήν έσωσε άπ' άφτά ένα γερό ξύλο;

Με τή γλώσσα τήν ήθνική, με τή γλώσσα που κι ή μπαζεβάνης μπορεί να τή μάθη, όσα «πάγ' πιά», όσα ντόπια κι άν έχει στο χωριό του, κερδεμένος ό καθένας, πρώτα πρώτα κερδεμένο και τού έθνος.

Χάλκη, Γεννάριος 1905.

ΣΟΦ. ΣΑΡΙΜΠΑΣΕΒΑΝΗΣ

· Απόρησε τού καινούριου του άφαντικού, ένας ξακουσμένος γιατρός, σαν είδε μία φορά τού μικρού Γιάννη να παραστήλη στο τραπέζι με πρησμένο πρόσωπο και μελανιασμένα μάτια.

— Τι είν' αυτά, Γιάννη; τού είπε, σε να πάλαιψες μου φαίνεται.

- Ναι, κύριε, πάλαιψα.
- Με ποιόν;
- Με τού γιατρού τού Μυλωνά τόν ύπερέτη.
- Και τί πάθατε για να μαλώστε, παρακαλώ;
- Είπε, κύριε, πως δέ μπορείτε να καθαρίσετε τού παπούτσιά τού άφέντη τού.
- Και τί είπες ισύ;
- Να, κύριε, είπα πως καλομπορείτε.

αλό μου, που τίποτες δέ θά σταθή αξίο να τήν σβύση... στη ζωή μου...

Είχαμε φύγει άπ' τού σταθμό τού Λυών στην ταχτική ώρα και θά ήταν άπάνω κάτω δύο ώρες που κατακυλούσαμε. Ή μέρα ήταν άσφυχτική. Μ' όλη τή γρηγοράδα τού τραίνου, βαρύς χτυπούσε δ' άέρας στα πρόσωπά μας και πληχτικός. Σωστά σημάδια μπόρρας!

· Αξαρνα, σε, να γύρισε κάποιος ένα κρυφό ήλεκτρικό κουμπί, όλα σβύσανε στον ούρανό! Πάνε τ' άστρα, πάει τού φαγγάρι!.. Μόνο κάτι μεγάλες άστραποφεγγίες στράφταν μίσο' στη μαυρίλα τής νύχτας σαν περαστικές χαραζιές, χαραγμένες με τέτοια δυνατή και άσπρη λάμψη, που μία και σβύναν, τού σκοτάδι σου φαίνονταν πηχτό σε μελάνι τής σουπιάς.

- Γυρνά και λέω τού θερμαστή μου:
- Πάν' τ' άψέμματα! θά βρέξη!
- Μου άπαντ'ά:
- Καλώς να όρση! Δέν μπορεί πιά να βαστάξη κανείς μέσο' αυτό τού καμίνι. Μόνο, προσοχή στα

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Για τήν Ελλάδα άρ. 10.—Για τού Ένωτικόν άρ. 10
20 λεφτά τού φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίόσκια τής Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια, στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου. Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηρού, όδ. Βουβουλίνας άρ. 1, σιμά στην Τρούμπα. Ή συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΜΑΤΑ
ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΟ

· κείνο που ζητάει ή «Μεταρρύθμιση» στο φύλλο τής Τετράδης. Άφου, λέει, όλες οι ήθνικές συμφόρες και άτίμωσες μας πέναν κατακέφαλα χωρίς να μας σωφρονίσουν, άφου ή δεύτερη χρεωκοπία έτοιμάζεται να μας άγκαλιάσει έρωτικώτατα, άφου ύστερ' άπό έκλογές άδιάντροπες και φριχτές οι Πατέρες τού Έθνους άνασκουμπώνονται ναρχινήσουν και πάλι τ' ά προσωπικά τους, άφου τού Κοινοβουλευτικό πολίτευμα χρεωκόπησε κι άφου δέ μπορούμε να περιμένουμε τή σωτηρία ούτε άπό τή Βασιλεία, ούτε άπό τού θεόστραβο λαό, ένα μονάχα γιατρικό ύπάρχει, να σκωθούν όλ' οι φωτισμένοι Πατριώτες και με μία μεγάλη ήθικη και ήθνική επανάσταση να σώσουν τού έθνος άπό τήν τελεία καταστροφή και τήν άτιμία.

· Ή «Μεταρρύθμιση» λοιπόν δέ ζητάει έπα-

νάσταση με ντουφέκια και υ' αίματοκυλίσματα· ζητάει επανάσταση ήθικη, δηλ. επανάσταση ήθνική που είναι κι άπαραίτητη, γιατί τού μαχάρι που τού περιμέναμε να φτάσει στο κόκκαλο για να νοιώσουμε τόν κίντυνο, φαίνεται πως έφτασε πιά και τού πράμα δέ σκωώνει άργυρα κι άναβολή.

Πανελλήνιο συνέδριο για τήν Έθνική Σωτηρία, ζητάει ή «Μεταρρύθμιση» και τού όφρίζει και τόπο, τήν Άθήνα, και χρόνο, τόν Όχτώδρον. Ζητάει δηλ. μιά Άντιβουλή ή τιμία και πατριωτική που να πολεμήσει στα γερά τήν άλλη Βουλή τήν άδιάντροπη και τή ρουσφετολόγα, να τήνε συνετίσει, να τής βάλει τού γκέμι που τής λείπει, να τής δείξει ποιά δρόμο να τραθήξει, και στα τελευταία, άν ή Βουλή αυτή δέν παίρνει άπό λόγια, να τήνε στείλει μιά και καλή στον άγύριστο.

· Θάχει τέτια δύναμη ή Άντιβουλή αυτή; Για να πένει ή φαυλοκρατία που μας κυβερνάει σήμερα και για να μουλώξει ή δημοκρατία που σε τέτια χάγια μας έφερε, πρέπει να πετύχει και να πραγματοποιηθεί τού Συνέδριο αυτό και πρέπει οι φωτισμένοι πατριώτες, που προσκαλούνται σε κοινή συνεργασία σήμερα άπό τή «Μεταρρύθμιση», να κούσουν τήν πρόσκλησή της, να φτειάξουν τήν Άντιβουλή και να πασκίσουν να τής δώσουν τέτια δύναμη που να μπορεί να έπιβληθεί στην κολασμένη και άνεθνική Βουλή μας και να τήνε βάλει στη θέση της.

· Δέν είναι τόσο δύσκολα, όσο φαίνονται, αυτά τ' ά πράματα. Άρκει να τ' άποφασίσουν να κουράσουν λίγο τού μυαλό τους οι άληθινοί πατριώτες, κι άμφως θά ιδούν πως κάτι έπί τέλους πρέπει να γίνει για να γλυτώσουμε άπό τήν τελειωτική καταστροφή που άπ' ώρα σ' ώρα μας φοβερίζει.

ΟΠΟΙΟΣ

· Χριστιανός ξέρε άς μας τού πει, και θά τόν εύγνωμονούμε, τί μεγάλο καλό έκανε στο έθνος ό κ. Πεσματζόγλου για να τόνε βγάλει βουλευτή της ή Καλαμάτα, δίχως να πατήσει καθόλου σ' αυτή, να τόνε ψηφίζουν στην Άθήνα λυσασμένα, που λίγο να τόνε βγάλουν και δώ βουλευτή, να τού κάνουν βασιλικές ύποδοχες όταν περνάει άπό τήν Τρίπολη, και να γιομίζουν κάθε μέρα οι ήφημερίδες με τόνονά του;

· Αν είναι λόγου τού ό Μεσοίας που περιμέναμε να μας σώσει, τί καρτεράει ή Α. Μ. και δέν τόν κάνει μιά άρ' άρχύτερα πρωθυπουργό να ήσυχάσουμε;

· σινιάλα!

— Δέν έχει φόβο! τ' ά μάτια μου τ' άχω τίσσερα! Βροντούσε τούσ δυνατά που πιά δέν άκουα ούτε τόν κρότο τών τροχών ούτε τού φύσημα τής άτμομηχανής.

· Ή βροχή όλο και δέν ήπερτε άκόμα, μά ή μπόρρα όλο και πιδ κοντά. Έμεις τρέχαμε κατ' άπάνω της. Έλεγες και τήν κυνηγούσαμε.

· Κακά τ' ά ψέμματα! Όσο και νασαι παλληκάρι, δέν είναι και μικρό πράμα να νοιώθης π' ά: σφεντονίζεσαι μέσο' στον άνεμοστρόβιλο τής μπόρρας άπάνω στη ράχη ενός άτσάλινου θεριού που χιουμίζει μανιασμένο.

· Μπροστά μας—ήταν δέν ήταν έκαστό μέτρα άπόσταση—μιά άστραπή λης και βούτηξε κατακέφαλα στη γή. Άκόμα ή λάμψη δέν είχε σβύσει στα μάτια μου, που άχτισε μιά τρομερή βροντή και σε λιγάκι και μιά δεύτερη, μά τόσο τσιριχτή που σφάλιξα τ' ά μάτια και σωριάστηκα πάνω στα γόνατά μου.

· Έμεινα έτσι μερικά δευτερόλεπτα, άνοιωθος,

· όφριο, άποσβολωμένος· ένα είδος σαστιμάρας που θάρχεται, στοχάζομαι, κανένος σαν φέρη μιά τρομερή γροθιά στο σέβρο. Τέλος πάντων ήρθα στον έαυτό μου. Είχουν άκόμα γονατιστός, ή ράχη μου άκουμπισμένη στο σιδερότοιχο. Μου φαίνονταν πως γύριξα άπό κατωστάδες μιλια μακριά. Έίκανα να σκωθώ τών αδυνάτων! Οι γάμπες μου σουπιασμένες κι αδύναμες άπό κάτω μου! Νόμισα πως κάτι, πέφτοντας, μούσπασε, μά δέν αιστάνομαι τόν παραμικρότερο πόνο.

· Δοκίμασα να σκωθώ βοηθώντας με τ' ά χέρια μου. Τού κακού! Τ' ά βραχιόνια μου κρέμουνταν πεθαμένα στα πλευρά μου.

· Πεταμένος εκεί σαν τού κουρέλι, είχα τήν έντύπωση—σταλήθεια πολύ παράξενη—πως ούτε τ' ά βραχιόνια μου ούτε οι γάμπες μου δέν ήταν πιά δικά μου πράματα· πως δέν τ' ά κομάντερνα πιά... ή κάλλιο πως δέν ήθελα πιά ν' άκούσουν κομάντε... πως ήταν πράματα χωρίς δύναμη, χωρίς ζωή, άπαράλλαχτα σαν τ' ά ρούχά μου που έσώκωνε τ' ά έρι... Ένα αιστημα που δέν ξεχώριζε, μιά δύ-

ΨΕΜΑΤΑ

πώς ο κ. Ντεληγιάννης σκέπτεται να ζητήσει επιχορήγηση εκατό χιλιάδες το χρόνο για κάθε παντρεμένο Βασιλόπουλο. Τέτοιες στραβοτιμονιές δεν τις κάνει ο Ντεληγιάννης, και μη σκοτιζόσαστε. Αυτός φωνάζει κάθε ώρα και στιγμή γι' αύστηρες οικονομίες, που τις ξεχνάει μονάχα όταν πρόκειται να μεταθέσει με το σωρό τους δημόσιους υπαλλήλους.

Μά τότε, τζόγια μου, πρόκειται για τη σωτηρία του κόμματος, και σε τέτοιες εθνικές περιστάσεις λησμονιούνται πάντα και οικονομίες και προγράμματα.

ΛΕΣΒΙΟΣ

Υπογράφεται ο πατριώτης εκείνος που ξετινάζει, μέρε; τώρα, τη γούνα των δασκάλων στην «Αρμονία» της Σμύρνης. Εύτυχώς να διαβάσουμε τα γνωστικά και δυνατά άρθρα του και το καταχαρήκαμε πως από την όμορφη πατρίδα του Έφταλιώτη μας βγήκε κι άλλο παληκάρι να διαλαλήσει την Αλήθεια και να γκρεμίσει σκουριασμένες ιδέες.

Ο Λέσβιος δε χωρατεύει. Το κάθε του επίχειρημα είναι σιδερένια γροθιά και η κάθε του φράση πυρωμένο σίδερο. Σημάδι αφήνουν όπου κι αν πέσουν, και ο Σμυρναϊκός Δασκαλισμός— που θέλουμε να πούν, μα δεν το πιστεύουμε, πως είναι χειρότερος από τον Αθηναϊκό δασκαλισμό— άσκημα την έχει.

Μαθαίνουμε πως τάρθρα διαβάζονται πολύ και σκολιαζονται και στη Σμύρνη και στη Μιτυλήνη. Ίσως να βγούν κ' οι δασκάλοι να τα πολεμήσουν με τα παμπάλαια και σκουριασμένα ντουφέκια τους. Το περιμένουν αυτό οι φίλοι μας κι από τώρα γελάνε. Κάποιος δάσκαλος μάλιστα δημοσίευσε κιόλας, τάχα σαν απάντηση στ' άρθρα του Λέσβιου, ένα παραμύθι του Swift, την Άράχνη και τη Μέλισσα, παραβάλλοντας τη Δημοτική με την Άράχνη, και την Καθαρεύουσα με τη Μέλισσα. Φιλονεικούσανε, λέει, οι δύο τους, η Άράχνη πολύ χυδαία, —μάτια μου! — και η Μέλισσα πολύ καθαρά! Και κεί που φιλονεικούσανε, η Μέλισσα δίχως να προσέξει στα επίχειρήματα της Άράχνης, πέταξε πάνω στα ρόδα!

Αυτό λέει και μετς. Στα ρόδα αναπαύεται η Καθαρεύουσα. Και τής πρέπει.

ναμη που δεν καταλαβαίνα μ' εμπόδιζε ν' ανοίξω τα μάτια.

Ός τόσο κατρακυλούσαμε ελοταχώς. Η μπόρρα μούγκριζε ακόμα, μα λιγότερο τραχιά, πιο μακρινά. Έπεφτε βροχή. Την άκουα που κροταλούσε άπάνω στο άτσάλι κ' αίστάνουμουν χλιαρές σταλαματιές στο πρόσωπό μου.

Ένοιωσα μέσα μου μια σημαντική αντίδραση, τα νεύρα μου κατακαθήσανε. Αίστάνουμουν τον εαυτό μου στάληθαι καλά, δλω; διόλου καλά; μονάχα κομματί κουρασση.

Το επάγγελμά μου, η δουλιά μου, ήρθαν τότες στο νού μου και με ξύπνησαν απ' το βύθος μου και, μη καταλαβαίνοντας ακόμα με τίνος παράξενου φαινομένου συνεργιά βρίσκομουν έτσι σαν παράλυτος, ... φώναξα το θερμαστή μου να με βοηθήση να σηκωθώ.

Ούτε απάντηση!

Στην άτμομηχανή ενός γοργού κάνι ξέρεις, βοή τρομάρα. Τον φώναξα πιο δυνατά:

—Φραγκιά! Ξ! Φραγκιά! Βόηθα με κομματί!
Τίποτις!... Τότες μ' έπιασε άφραστη τρομάρα.

Βασιλικό λόγο, μαθαίνουμε, θα γίνει κυδέντα και για τη Μακεδονία. Μας το υποσκέπηκε ο Ντεληγιάννης, όταν μας ζητούσε συμπαγή πλειονοψηφία, και να που δε θα μας γελάσει τώρα που του την ιδώσαμε.

Μ' εκατόν τριάντα ή εκατόν πενήντα βουλευτές που θάχει, θα φροντίσει για τη Μακεδονία. Αν του δίναμε εκατόν ογδόντα, θα μιλούσε και για την Αλβανία. Αν τον έφέρνημε πια με διακόσους, δε θα τότε χωρούσε δλ' η γη. Είχε το κουράγιο να καταχτήσει και τον πλανήτη Άρη ακόμα.

Λάθος λοιπόν δικό μας που μονάχα τη Μακεδονία θα μας τάξει αύριο.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ.

Μάγι ήταν το φιλάκι σου το πρώτο
Και μυρωμένα φίλητρα είχε το χνώτο.
Χρυσόξανθο ένα κῆμα τα μαλλιά σου
Και και από Νεράιδας η άγκυλιά σου,

Ω ναι, όμορφή μου, ω ναι που, άλλοιμονό μου,
Πουλίκι ο νούς, στού πελαγίσου δρόμου
Τα πλάτια ένθ' πλανέμαι ήμερονύχτια,
Στῆς όμορφιάς σου λαχταράει τα δίχτυα!

Μιά απ' τα μικρά μου χρόνια είχα κυρά μου,
Και μιά βασίλισσά της ή καρδιά μου:
Στῆς θάλασσάς μου έξοσα την άγκυλή
Με κῆμα, ή με γαλήνη ή άνεμοζάλη.

Μά τώρα! ω πές μου, ω πές μου τί να κάνω;
Θαρω πώς άρμενίζω πάντ' άπάνω
Στό πέλαο τών ματιών σου κι άνασαινω
Τά μύρα τών φιλιών σου... ω, τί να γένω;

Σπέσις

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο πατέρας του: Κοίτα δῶ, Κώστα! είν' αλήθεια πως πήγες κ' έμπλεξες μ' αυτή τη χήρα χωρίς τη γνώμη μου; Κώστας (κατσουφιασμένος): Χωρίς τη δική μου γνώμη τζιανα πατέρα.

Φοβήθηκα στα γερά. Ποιόνα; τί πράμα; μήπως ήξερα κ' εγώ;... Άνοιξα τα μάτια... και πάτησα μιάν άγρια φωνή! ναι, μια τσιριξιά, γιομάτη φρίκη σα να ούρλιασε θεριό.

Κανένας κοντά μου! ο θερμαστής μου άφαντος!

Μεσ' σ' ένα δευτερόλεπτο δούλεψ' ο νού μου παστρικά και με τόση γοργάδα πούναι να σαστίσης. Τώρα κατάλαβα τί έτρεξε απ' τη στιγμή, που εκείνη ή βροντή με σώριασε στα γόνατα.

Τ' άστροπελέκι έπεσε άπάνω μας, σκότωσε το θερμαστή μου και τον πέταξε στη γραμμή. Έγώ έμεινα παράλυτος!

Όχι! κύριε, νάμουν πολύ διαβασμένος και σοφός και να γύρευα ώρες και ώρες τα λόγια μου, δε θάβρισκα ποτές λέξη που μπορεί να δώση μια ιδέα τί λογιού τρομάρα είταν εκείνη που μ' έπιασε.

Έβρω πως οι στρατιώτες στη φωτιά, βλέποντας τους συντρόφους τους να πέφτουν δλόγυρά τους, στέκονται με το τουφέκι στο χέρι καρφωμένοι στη θέση τους. Μ' αυτοί ξέρουν ποιός τους βαράει κι από που έρχεται το χτύπημα. Βλέπουν τα κομμά να

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Το νεοελληνικό προσκόλλημα--πουλος

Είναι γνωστό απ' τη γλωσσολογία πως τα προσκόλληματα που λένε (άρχ. επιθήματα) ίποτις άλλο δεν είτανε μια φορά, παρά λέξεις ξεχωριστές, που συγκολληθήκανε το πρώτο μ' άλλες λέξες, κ' έτσι άφου γίνανε όφτερα συγκολλητά χάνοντες την άρχική μορφή τους, θεωρήθηκαν προσκόλληματα, δηλαδή κατάληξες με τ' άρχικό νόημα. Κατάπι με τον ψυχολογικό νόμο τῆς άναλογίας του έσπλωμοῦ περάσανε για προσκόλληματα με το ίδιο νόημα κ' εκεί που δεν ταιριαζανε για όφτερο συγκολλητά από κει μεταπέφτοντας από νόημα σε νόημα περάσανε σ' άλλες τάξες άνομάτωνε κλπ.

Για να ξεδιαλύσουμε καλύτερα άφτον τον όρισμό πρέπει πρώτα να πάρουμ' ένα παράδειγμα απ' τη γραμματική τῆς άρχαίας Έλληνικής· γιατί εμεις οι νεώτεροι Έλληνες θελοντας να δείξουμε, πως βαστάει ή σκλητάδα μας γραμμή απ' τον Περικλή, ήθεραμε πιο κατάλληλο μέσο γιέ τιτοιαν άπόδειξη να καταφροῦμε τη δική μας γραμματική και να διδασκούμαστε απ' την κούνια την άττική.

Μερικοί μάλιστα όχι μόνο τις Νεοελληνικές λέξες τις σιάζουνε κατά τη γραμματική τῆς άρχαίας, λ. χ. λένε οι Ζωσιμάδαι άντις Ζωσιμάδες (λοιπόν και παπάδαι και ψαμάδαι) — Άμ' έπρεπε, βρέ βλογημένοι, να πῆτε οι Ζωσιμαί, γιατί προσκόλλημα — αδαι δεν έχει ή άττική, έχει όμως— άδες λ. χ. φινιάδες, λαμπιάδες κτλ. και τούτο δά είναι που πῆρε ή Ρωμαϊκή γλώσσα και το μεταχειρίζεται στον πληθυντικό τών περιττοσυλλάβων πρωτοκλίτωνε, —μα και τις ξένες ακόμα λέξες θέλουνε να τις άττικουργίφουνε. Κλίνουνε δηλαδή ο Φινικιής του Φινικιεύς και λοιπόν ο μερακλής του μερακιεύς, ο σεβνταλής του σεβνταλέου, και να δά εμεις χωρίς πολυ κόπο στη δοξασμένη εποχή του Περικλεύς. Κ' έτσι κάνοντας πολυ φοβούμαι μην πάθουμε ό,τι έπαθε ο παλιός εκείνος φιλόσοφος του μύθου, που τηρώντας να μετρήσει τ' άστρα και μη βλέποντας το δρόμο του έπεσε μεσ' το χαντάκι. Άς είναι δά.

Άς πάρουμε λοιπό για παράδειγμα το προσκόλλημα—αδης. Άρτό είναι το ρῆμα δζω (δζω)

πέφτουν. φοβούνται το βόλι, μα το καρτερούν γενναϊόψυχα. Έμένα ο σύντροφός μου λες κι άρπάχτηκε από κανένα ζωτικό!... ρουφήχτηκε!... ξαχνίστηκε!

Κι αυτό δεν είναι ακόμα τίποτα. Μόλις αυτή ή πρώτη εικόνα ξακριβώθηκε μεσ' στο μυαλό μου και να σου παρουσιάστηκε μια δεύτερη, μα αυτή... έτσι τρομαχτική, που μόνο να την συλλογοῦμαι με πιάνει ακόμα άνατριχίλα!

Πίσω μου, μεσ' στα θαγκόνια, διακόσοι ταξειδιώτες κοιμούνταν αυτή την ώρα ή κουθεντιάζαν άξίνιαστα! διακόσες ψυχές συναρπαγμένες σε μια τρεχάλα που μόνο να το σκέψτσαι σούρχεται ζαλάδα! διακόσα άνθρώπινα πλάσματα που τρέχαν γκαλόπ στο θάνατο, κι αυτό, γιατί είχαν οδηγό τους ένα κουρέλι, ένα πράμα δίχως ένεργεια και δύναμη, που δεν μπορούσε ν' άπλώση καν το χέρι, έναν παράλυτο... ένα σακάτη... Έμένα!...

Κι όσο πιο αδύναμο για κάθε τις έννοιωθα το κορμί μου, τόσο και χέρευαν μεσ' στο μυαλό μου, πιο ζωερές οι εικόνες πάθλευκα, που φαντάζομουν